

vis motuum et resistentiae prorsus evanuit; morbumque excitasset in eo et ex animo; ac symptoma idem esset et in mortuo, quousque talis causa efficiens in eo agat (t); quae fieri nequeunt; non enim adest illud quod ab hoc laederetur (§. 18). Causa igitur quae morbum et turbam symptomatum efficit semper cum vi motuum conjuncta est, et semper adiutrix et ei omnino adaequata est.

§. 20. Qualis igitur actio efficientis est, talis utique et vis resistentiae; semper etiam efficiens eadem operatur, quousque permanet, et resistentia semper cum eo conjuncta est, nisi utrisque impedimento aliquid fiat extrinsecus, vel a vi alterutrius eorum. Dum efficiens hoc unicum est, unam exeret actionem, eamque vi sua aequabilem; cum vero diversa et varia sunt, et simul multa, quae concausae vocantur, tales et tantos suos effectus exerunt, morborum nimirum complicationes, et resistentia iis aequiparabilis (u), ubicumque autem corporis vis resistentiae minor est propter debilitatem partis alicujus, eo efficiens facilius irrumpit, et violentiam suam efficaciorum adfert (x).

E 2

In

(t) id. ib. § 171. (u) id. ib. § 414. (x) Home L. I. p. III. sect. III. 3